

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 174/2020-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. mája 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku, zo sudcu Petra Straku a sudcu Martina Vernarského (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej obchodnou spoločnosťou [REDACTED], [REDACTED], v mene ktorej koná advokát a konateľ [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, namietaného porušenia čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 12 C 272/2009 z 5. novembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. januára 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, porušenie čl. 152 ods. 4 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 12 C 272/2009 z 5. novembra 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Podaním doručeným ústavnému súdu 27. decembra 2019 (ďalej len „doplnenie ústavnej sťažnosti“) sťažovateľka svoju ústavnú sťažnosť argumentačne doplnila.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľka je v procesnom postavení žalobkyne stranou konania vedeného pred okresným súdom, predmetom ktorého je nárok obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „pôvodný žalobca“), na zaplatenie sumy 3 455 000 € s príslušenstvom z titulu náhrady škody spôsobenej Slovenskou republikou, zastúpenou Národnou radou Slovenskej republiky, „v dôsledku prijatia legislatívnych zmien - zákona č. 80/2008 Z. z., ktorým došlo k novelizácii zákona č. 507/2001 Z. z. o poštových službách... v rozpore s právom EÚ a cieľmi Poštovej smernice č. 97/67/ES zo dňa 15.12.1997“. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 12 C 272/2009 zo 4. júna 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu pôvodného žalobcu zamietol. Sťažovateľka podala proti rozsudku okresného súdu odvolanie. Okresný súd uznesením z 27. augusta 2018 uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v sume 20 € podľa *položky 7 písm. a)* zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov

(ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), ktorý sťažovateľka uhradila 26. septembra 2018. Okresný súd napriek splneniu súdom uloženej povinnosti sťažovateľkou uznesením sp. zn. 12 C 272/2009 z 26. októbra 2018 uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť súdny poplatok za totožné odvolanie v sume 33 193,50 € podľa *položky 1 písm. a) zákona o súdnych poplatkoch*. Okresný súd napadnutým uznesením vydaným sudkyňou okresného súdu opravil výrok uznesenia sp. zn. 12 C 272/2009 z 26. októbra 2018 tak, že súdny poplatok za odvolanie je 33 173,50 €. Okresný súd tak rozhodol s odôvodnením, že sťažovateľka zaplatila poplatok v sume 20 €, preto je povinná zaplatiť doplatok súdneho poplatku v sume 33 173,50 €.

3. Sťažovateľka zastáva názor, že napadnutým uznesením boli zásadným spôsobom porušené jej v záhlaví označené práva z dôvodu jeho nezákonnosti, arbitrárnosti a ústavnej neutržateľnosti. Podľa sťažovateľky *„duplicitné vyrubenie súdneho poplatku za podanie Odvolania uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 26.10.2018, sp. zn. 12C/272/2009 opraveným Napadnutým uznesením zo dňa 05.11.2018, sp. zn. 12C/272/2009 vo výške 33.173,50 EUR, bez ďalšieho primeraného, objektívne dostatočného odôvodnenia po tom ako Sťažovateľ riadne uhradil správne vyrubeny súdny poplatok za podanie Odvolania uznesením zo dňa 27.08.2018, sp. zn. 12C/272/2009 vo výške 20,- EUR, predstavuje neprípustný, nezákonný a nelogický postup Okresného súdu Bratislava I, s následkom neutržateľného zásahu do Ústavou SR a Dohovorom garantovaných práv Sťažovateľa“*.

4. Sťažovateľka argumentuje, že okresný súd napriek jednoznačne preukázanému predmetu konania, ktorým je náhrada škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) nesprávne aplikoval položku 1 písm. a) zákona o súdnych poplatkoch s odôvodnením, že predmetom sporu je obchodná vec. Podľa sťažovateľky okresný súd pri vyrubení súdneho poplatku napadnutým uznesením nevychádzal z obsahu súdneho spisu a konal v rozpore s právnym názorom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) vysloveným v uznesení sp. zn. 9 Co 90/2012 z 26. júna 2012, ktorý *„jednoznačne založil povinnosť Okresného súdu*

Bratislava I ako súdu prvej inštancie aj napriek osobitostiam konania, posudzovať charakter predmetného konania ako konanie o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z... za rovnakých podmienok (vrátane otázky výšky súdneho poplatku), ergo nie za menej priaznivejších podmienok ako tých, ktoré sa týkajú obdobných návrhov vnútroštátnej povahy (uplatnenie nároku na náhradu škody výlučne podľa zákona č. 514/2003 Z. z.) a ktoré nemôžu byť upravené takým spôsobom, ktorý by prakticky znemožňoval alebo príliš sťažoval získanie náhrady“. Aplikácia uvedeného právneho názoru krajského súdu v spojení s judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie zakladá neprípustnosť vyrubenia súdneho poplatku za podanie odvolania v predmetnom konaní podľa položky 1 písm. a) zákona o súdnych poplatkoch v sume 33 173,50 €, práve naopak, vyžaduje vyrubenie súdneho poplatku v sume 20 € podľa položky 7a zákona o súdnych poplatkoch, teda za rovnakých podmienok, ako pri uplatnení nároku na náhradu škody výlučne podľa zákona č. 514/2003 Z. z. V tejto súvislosti sťažovateľka podporne poukázala na skutočnosť, že okresný súd nevyrubil súdny poplatok ani za podanie žaloby, keďže podľa v tom čase účinného zákona č. 514/2003 Z. z. podanie žaloby o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom nepodliehalo poplatkovej povinnosti.

5. Podľa sťažovateľky porušenie jej práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie okresným súdom spočíva najmä vo svojvoľnom výklade a aplikácii príslušných ustanovení zákona o súdnych poplatkoch, ako aj v nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia. Okresný súd napadnutým uznesením napriek existencii predchádzajúceho právneho názoru krajského súdu „svojvoľne... bez náležitého dodatočného odôvodnenia“ aplikoval pre vznik poplatkovej povinnosti sťažovateľky za podanie odvolania odlišnú položku sadzobníka zákona o súdnych poplatkoch. V súvislosti s tvrdeným porušením čl. 152 ods. 4 ústavy sťažovateľka uvádza, že okresný súd bol povinný „aplikáciu konkrétneho ustanovenia posudzovať a vykladať v súlade s Ústavou SR garantovanými práva Sťažovateľa tak, aby nedošlo k porušeniu žiadneho z nich, ergo v zákonnom rámci v zásade v prospech Sťažovateľa“. Sťažovateľka ďalej konštatuje, že napadnutým uznesením ako ďalším rozhodnutím o vyrubení súdneho poplatku za podanie odvolania v nesprávnej výške „došlo... jednoznačne k porušeniu

zásady legitímnych očakávaní Sťažovateľa v spojení so zásadou právnej istoty, nakoľko Sťažovateľ po podaní Odvolania poznajúc v tom čase platnú a účinnú právnu úpravu ZoSP, s prihliadnutím na v priebehu konania skôr vyriešenú otázku charakteru konania ako konania podľa 514/2003 Z. z., podporenú skutočnosťou, že v čase podania Žaloby nebol za jej podanie vyrubený súdny poplatok z dôvodu vyňatia tejto poplatkovej povinnosti zo ZoSP, legitímne, dôvodne a objektívne očakával vyrubenie súdneho poplatku podľa Položky 7a ZoSP vo výške 20,- EUR, ktorý súdny poplatok Sťažovateľ na základe uznesenia zo dňa 27.08.2018, sp. zn. 12C/272/2009 bez ďalšieho v stanovenej lehote uhradil“. Podľa sťažovateľky takéto konanie okresného súdu rozhodne nie je možné považovať za predvídateľné a transparentné, a teda súladné s princípmi právneho štátu.

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti napokon namieta porušenie práva vlastníť majetok a práva pokojne užívať svoj majetok vydaním napadnutého uznesenia, a to „v rovine (i) prípadného zmenšenia hodnoty majetku o čiastku vyrubeného súdneho poplatku 33.173,50 EUR (či už vo forme finančných prostriedkov alebo iného druhu majetku Sťažovateľa), a (ii) v tejto súvislosti aj v nemožnosti užívania majetku, ktorý záver posilňuje najmä skutočnosť, že voči Sťažovateľovi možno na podklade Napadnutého uznesenia kedykoľvek začať nútený výkon rozhodnutia“.

7. V doplnení ústavnej sťažnosti sťažovateľka poukázala na právny názor ústavného súdu vyslovený v náleze sp. zn. IV. ÚS 63/2019 z 21. mája 2019, konštatujúc nutnosť aplikácie zásady „v pochybnostiach v prospech poplatníka“ v prípadoch, keď nie je možné jednoznačne subsumovať poplatkovú povinnosť pod konkrétne ustanovenie (položku) zákona o súdnych poplatkoch.

8. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie a rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]
[REDAKOVANÉ], vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, právo na ústavne konformný výklad podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo pokojne užívať svoj

majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, bolo porušené.

2. Uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 05.11.2018, sp. zn. 12C/272/2009 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], trovy právneho zastúpenia vo výške 415,51 EUR... k rukám jeho právneho zástupcu... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

9. Vec napadla ústavnému súdu 14. januára 2019 a bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Milanovi Ľalíkovi, ktorému 16. februára 2019 uplynulo funkčné obdobie sudcu ústavného súdu. V súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola táto vec prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému. V zmysle čl. II bodov 3 a 5 rozvrhu práce je na konanie vo veci príslušný tretí senát ústavného súdu v zložení Mojmir Mamojka (predseda senátu) a sudcovia Peter Straka a Martin Vernarský.

II.

Relevantná právna úprava

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I. § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti, ktorá bola doručená ústavnému súde 14. januára 2019, postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde.

13. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania.

14. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

15. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

19. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

20. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Toto ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

21. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

22. Ústavný súd vo svojej judikatúre stabilne zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania (§ 45 zákona o ústavnom súde) sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha, čím zároveň vymedzí rozsah a predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže

ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

23. Sťažovateľka, ktorá je zastúpená advokátom, v petite ústavnej sťažnosti (v jej 1. bode) výslovne neuviedla, čo považuje za zásah do svojich označených práv, resp. nešpecifikovala, akým rozhodnutím či postupom okresného súdu, ktorého v sťažnosti označila za porušovateľa svojich práv, malo k uvedenému zásahu dôjsť. To, že sťažovateľka považuje za zásah do svojich práv napadnuté uznesenie, však nepochybne vyplýva zo záhlavia ústavnej sťažnosti, ako aj z 2. bodu jej petitu, v ktorom požaduje zrušenie napadnutého uznesenia a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie. Rovnako zo splnomocnenia, ktoré je prílohou ústavnej sťažnosti, vyplýva oprávnenie udelené splnomocnencovi „*na spísanie a podanie ústavnej sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 05.11.2018, sp. zn. 12C/272/2009*“. Na druhej strane však treba uviesť, že argumentácia sťažovateľky v odôvodnení ústavnej sťažnosti v podstate smeruje k spochybneniu ústavnej udržateľnosti uznesenia okresného súdu sp. zn. 12 C 272/2009 z 26. októbra 2018.

24. Ústavný súd aj napriek naznačenej vnútornej nekonzistentnosti ústavnej sťažnosti, sledujúc hľadisko hospodárnosti konania, nepristúpil v prerokúvanej veci k výzve adresovanej sťažovateľke na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti vo vzťahu k nejasnému vymedzeniu rozsahu ústavného prieskumu, ktorý požaduje, keďže táto by nemohla viesť k založeniu právomoci ústavného súdu meritórne preskúmať aj uznesenie okresného súdu sp. zn. 12 C 272/2009 z 26. októbra 2018. Označené uznesenie bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, a preto bola proti nemu prípustná sťažnosť (§ 239 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Pokiaľ teda sťažovateľka namieta okresným súdom nesprávne vyrubenú výšku súdneho poplatku [podľa položky 1 písm. a) zákona o súdnych poplatkoch], túto svoju námietku, ako aj argumentáciu s ňou spojenú mohla a mala uplatniť v sťažnosti proti označenému uzneseniu. Okolnosť, či sťažovateľka sťažnosť aj využila, nie je vo vzťahu k rozhodnutiu ústavného súdu relevantnou. V prípade, že sťažovateľka sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka využila, bolo v právomoci sudcu

okresného súdu sa ňou meritórne zaoberať, čo súčasne vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti sťažovateľky namietajúcej porušenie jej práv označeným uznesením [§ 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde]. Naopak, nevyužitie sťažnosti sťažovateľkou by bolo dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti z dôvodu jej neprípustnosti [§ 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde].

25. Ústavný súd zároveň konštatuje, že ústavná sťažnosť namietajúca porušenie základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, porušenie čl. 152 ods. 4 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením je zjavne neopodstatnená.

26. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

27. Pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd štandardne poukazuje na svoje ústavné postavenie vymedzené v čl. 124 ústavy, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, alebo napr. III. ÚS 80/09, III. ÚS 251/09), ale súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach

a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

28. Okresný súd opravným uznesením sp. zn. 12 C 272/2009 z 5. novembra 2018 rozhodol o oprave výroku uznesenia sp. zn. 12 C 272/2009 z 26. októbra 2018 o výške súdneho poplatku za podané odvolanie tak, že súdny poplatok za odvolanie je 33 173,50 €. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že dôvodom opravy vykonanej napadnutým uznesením bola len reflexia okresného súdu na skutočnosť skoršieho (3. septembra 2018) zaplataenia súdneho poplatku za odvolanie sťažovateľkou v sume 20 €, dôsledkom čoho bolo zníženie sumy poplatku vyrubeneho uznesením z 26. októbra 2018 vo výške 33 193,50 € o túto sumu. Napadnuté uznesenie tak podľa názoru ústavného súdu nepredstavuje zásah do sťažovateľkou označených práv, ktorého kasáciou by ústavný súd mohol sťažovateľke v rámci daných dôvodmi jej sťažnosti poskytnúť účinnú ochranu jej označených základných práv. Napadnutým uznesením totiž bol len opravený (v jej prospech) výrok uznesenia okresného súdu z 26. októbra 2018, proti ktorému mala sťažovateľka k dispozícii sťažnosť ako účinný prostriedok nápravy ňou tvrdeného porušenia označených práv. A tak aj v prípade, ak by ústavný súd uplatnil svoju právomoc a na základe prípadného vyslovenia porušenia práv sťažovateľky by napadnuté opravné uznesenie zrušil, sťažovateľka bude naďalej zaviazaná zaplatiť súdny poplatok v zmysle uznesenia okresného súdu z 26. októbra 2018 vo výške 33 193,50 €.

29. Ústavný súd napokon berúc na zreteľ zjavný rozpor sumy súdneho poplatku uloženého na zaplataenie za podané odvolanie a zároveň súd reflektujúc dôvody ústavnej sťažnosti koncentrované do kritiky predmetnej sumy podotýka, že sťažovateľke stále nič nebráni obrátiť sa na okresný súd s návrhom na zmenu alebo zrušenie napadnutého

uznesenia, keďže z § 12 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch takéto jej právo implicitne vyplýva.

30. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že nezistil možnosť porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 152 ods. 4 ústavy ani práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením, preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

31. S prihliadnutím na odmietnutie ústavnej sťažnosti rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2020

Mojmír Mamojka
predseda senátu